

Semmi nem rezdült a lakásban — elaludt a felesége. Ő meg kimaradt a várt örömből, örök megújulásukból és elpilledésükből, egymásratalálásukból és magukra (magára?) maradásukból.

Öntörvényű útjait járta benne a szokatlan ital, felbillentette megszokott fegyelmét.

Feketén állt a tervezőasztal közepén az írógép. Holnap, egy nap halasztással úgyis elvégzem a házi feladatot, a megszüntetve megőrzés záródokumentumát.

Klári alszik. Egyre butította, lassította a gin. Ma nem mos fogat, nem fürdik, csak behasal az ágyba. Piásan, mint még sohasem.

Eloltotta a lámpát és besettenkedett.

Rosszul aludt. Hajnali ötkor felébresztette a pisilhetnék. Megfőzte a kávé, s míg a család javában szundított, megírta a szakmai önéletrajzot.

Kezébe akadt a ginesüveg, megforgatta, megnézte, megcsóválta a fejét. Kibobta a szemetesvödörbe. Ahogy rácsapódott a fedő, megkönnyebbült: jó, hogy nincs több ital a házban.

Hatkor ébredtek a gyerekek, megmosdottak, reggeliztek. Kihozta a garázsból a Skodát, Csabát letette az óvodánál, Lukit az iskolánál, Klárit a gimnázium bejárata előtt, aztán — most is elsőként — megérkezett a munkahelyére. Mikor Sárka csodálkozva belépett, már az asztalára tette az asznapi elintézendőket.

NOVÁK ANDRÁS: VÖRÖS FALÚ HÁZ